

CRISTO REY - DOMINGO XXXIV DEL TIEMPO ORDINARIO

El signo de contradicción de nuestro tiempo es la adoración. Todo se juega en adorar o no a Dios. La Iglesia proclama que Jesucristo es Rey del Universo. De hecho, es el título más reciente con que honramos a nuestro Redentor. La fiesta fue instituida en 1925 por Pío XI, aunque su realeza está representada ya en las basílicas más antiguas de la cristiandad. Los Cristos Crucificados de los primeros siglos, siempre eran Cristo Majestad reinando desde la Cruz. Solo en Cataluña tenemos unas cuantas: La Majestat de Caldes de Montbui (al Vallès Oriental), la Majestat de Beget (a Campardon, al Ripollès), la muy conocida Majestat Batlló (originària de La Garrotxa, i exposada al MNAC), la Majestat de Cruïlles (al Monestir de Sant Miquel al Baix Empordà), la Majestat de Sant Joan Les Fonts (al Monestir de la Garrotxa). Fue a partir del Renacimiento que empezaron a hacerse los crucifijos más dramáticos y realistas. También desde los primeros siglos hasta hoy, son muchísimos han muerto proclamando la realeza de Cristo: “No tengo más Rey que Cristo”, y “Viva Cristo Rey”.

La realeza de Cristo aparece como un punto conflictivo para muchos, pero al mismo tiempo reconocerla es el criterio para verificar la autenticidad de nuestra fe. Al afirmar que Jesús es Rey, se señala su vinculación con todas las realidades terrenas y celestiales y, al mismo tiempo, la fugacidad de todos los poderes de este mundo.

Esto no significa que no deba respetarse la legítima autonomía de cada campo, pero, en sentido negativo, supone que nada puede hacerse en contra de Cristo. Ninguna esfera queda al margen de su imperio, porque su reinado es universal. Por ello en la oración colecta de este día se dice: «Haz que toda la creación, liberada de la esclavitud del pecado, sirva a tu majestad y te glorifique sin fin». Al mismo tiempo, en la oración de las ofrendas se indica el bien que supone para el hombre el reinado de Jesús: «Que tu Hijo conceda a todos los pueblos el don de la paz». Por ello señalaba san Agustín que Jesús no ostenta el título de rey en bien suyo, sino en el nuestro.

San Efrén decía de Cristo que «su cetro es la cruz, puente tendido sobre la muerte para que sus almas pasen a la vida». A ello se refiere también el prefacio de este día, que muestra cómo Jesús, ofreciéndose «como víctima perfecta y pacificadora en el altar de la cruz», consumó el misterio de la redención, es decir, destruyó la tiranía del pecado que es la que nos impide ser siervos obedientes. Lo que más se opone al reinado de Cristo es la realidad del pecado en cualquiera de sus formas: desde la desobediencia individual a los mandamientos de Dios, hasta las leyes que intentan ordenar las sociedades como si no hubiera más felicidad que la del mundo negando toda trascendencia. Servir a Cristo Rey supone luchar a muerte contra el pecado que atenaza nuestros corazones para después, con la ayuda de la gracia, intentar ordenar todas las cosas hacia Dios.

Para quien le cueste reconocer la realeza de Cristo, o sea una figura poco familiar en su vida espiritual, pueden ayudarle estas palabras de santa Teresa: «Otros reyes se presentan con insignias y atributos para que los reconozcamos. Este no los necesita». Jesús reina desde el Amor, la Verdad, la Justicia y la Paz. El suyo es un reinado de santidad y de gracia que puede transformarlo todo, porque lo puede todo.

En la Santa Misa, necesitamos confesar continuamente este reinado de Dios, que es parte esencial de la fe. “Que vives y reinas por los siglos de los siglos”, “y su reino no tendrá fin”, “venga a nosotros tu reino”, “porque tuyo es el reino, tuyo el poder y la gloria por siempre, Señor”. Como dice el Himno: “Cristo en todas las almas, y en el mundo la paz”.

ХРИСТОС ЦАР - НЕДІЛЯ 14-ТА НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ЧАСУ

Ознакою протиріччя нашого часу є поклоніння. На карту поставлено все - поклонятися чи не поклонятися Богові. Церква проголошує, що Ісус Христос є Царем Всесвіту. Фактично, це найновіший титул, яким ми вшановуємо нашого Відкупителя. Свято було запроваджене у 1925 році Пієм XI, хоча його королівська влада вже була представлена у найстаріших базиліках християнського світу. Розп'яті Христі перших століть завжди були Христом Царем, що царює з хреста. В одній лише Каталонії ми маємо кілька таких храмів: Величність Кальдес-де-Монтбуї (у Східному Вальєсі), Величність Бежета (у Кампордоні, Ріпольєс), добре відома Величність Батльо (походить з Ла-Гарротси і виставлена в MNAC), Величність Круїля (у монастирі Сан-Мікель у Байш-Емпорда), Величність Сан-Жоан-лес-Фонтс (у монастирі Ла-Гарротса). Саме з епохи Відродження почали виготовляти найдраматичніші та найреалістичніші розп'яття. Також від перших століть і до сьогодні багато людей померли, проголошуючи царство Христа: "Не маю іншого царя, крім Христа" і "Хай живе Христос Цар".

Царство Христа для багатьох є каменем спотикання, але в той же час вони визнають, що воно є критерієм для перевірки автентичності нашої віри. Стверджуючи, що Ісус є Царем, ми вказуємо на Його зв'язок з усіма земними і небесними реаліями і, водночас, на тлінність усіх влад цього світу.

Це не означає, що не слід поважати законну автономію кожної сфери, але, в негативному сенсі, це означає, що нічого не може бути зроблено проти Христа. Жодна сфера не є поза його імперією, бо його панування є універсальним. Саме тому в збірній молитві цього дня говориться: "Дай, щоб усе створіння, звільнившись від рабства гріха, служило Твоїй величчю і прославляло Тебе без кінця". Водночас, молитва офертора вказує на добро, яке приносить людству царювання Ісуса: "Нехай Син Твій дарує всім народам дар миру". Ось чому святий Августин вказував, що Ісус носить титул царя не заради Себе, а заради нас.

Святий Єфрем говорив про Христа, що "Його скіпетр - це хрест, міст через смерть, щоб їхні душі перейшли до життя". Про це говорить і проповідь цього дня, показуючи, як Ісус, принісши себе "як досконалу і миротворчу жертву на хресному вівтарі", здійснив таїнство відкуплення, тобто знищив тиранію гріха, яка заважає нам бути слухняними слугами. Найбільше проти царювання Христа виступає реальність гріха в будь-якій його формі: від індивідуального непослуху Божим заповідям до законів, які намагаються впорядкувати суспільство так, ніби не існує іншого щастя, окрім земного, заперечуючи будь-яку трансцендентність. Служити Христу Цареві означає боротися до смерті з гріхом, який охоплює наші серця, а потім, за допомогою благодаті, намагатися впорядкувати все в напрямку до Бога.

Тим, кому важко розпізнати царство Христа, або незнайому постать у своєму духовному житті, можуть допомогти такі слова святої Терези: "Інші царі представляють себе знаками та атрибутами, щоб ми могли їх розпізнати. Цей не потребує їх. Ісус царює з Любові, Правди, Справедливості та Миру. Це царювання святості та благодаті, яке може все перетворити, бо Він може все.

На Святій Месі ми повинні постійно сповідувати це Боже царювання, яке є невід'ємною частиною віри. "Щоб Ти жив і царював на віки віків", "і царству Твоєму не буде кінця", "нехай прийде Царство Твоє", "бо Твоє є Царство, Твоя сила і слава на віки віків, Господи". Як співається в Гімні: "Христос в усіх душах, і в усьому світі мир".